

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5005 ภายใน 5666
โทรศัพท์/โทรสาร 0-2258-0311

ข่าวจากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับประจำวันที 5 เดือนตุลาคม พ.ศ.2550 หน้า 27

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

เขาวานหนูเป็น 'หางเครื่อง'

5 ตุลาคม พ.ศ. 2550 11:34:00

**ลองนึกภาพดูว่า หากนักร้อง
ยืนอยู่ตามลำพังบนเวที คนดูจะ
คิดคึกคักกันอย่างนี้ไหม**

จากกระแสความนิยมลูกทุ่งที่หวนคืบในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา นอกจากทำนอง
และเนื้อเพลงที่ปรับแต่งให้เข้ากับยุคสมัยโดนใจแฟนฯ มากขึ้นแล้ว ความ
อลังการของบรรดาแดนเซอร์รุ่นใหม่ มีไฮไลต์ที่เป็นบรรดานักศึกษาขาแดนซ์
พลอยเฟื่องฟูถึงขนาดจัดเป็นทีมเดินสายรับงานโชว์ จุดประกาย พาไปเกาะ
ขอบเวทีดูหางเครื่องเวอร์ชัน 'ผูกไทใส่คัทชู'

กรุงเทพฯจอนไลน์ : แสงสีวิบวับตัดสลั้หมุ่คนพลุกพล่านทำให้บรรยากาศ
งานเทศกาลในค่ำคืนนี้คึกคักมากขึ้น ถ้าไม่นับเครื่องเล่นยอดนิยมอย่าง ซิงช้า
สวรรค์ ม้าหมุน ปาเป้า ยิ่งป็นฮิตลม ที่มีคนเดินแวะเวียนเข้ามาอยู่เรื่อยๆ แล้ว
เวทีขนาดน้อยๆ คอนเสิร์ตในรายการโทรทัศน์ก็ถือเป็นพระเอกอีกคนของงาน
เหมือนกัน สนามหญ้าที่ถูกโอบล้อมด้วยร้านค้า มีเก้าอี้วางเรียงรายเชื้อเชิญคน
นั่ง ลูกเล่นแสงสีเสียงต่างๆ กำลังทดสอบความเรียบร้อยก่อนการแสดงในอีก
ไม่กี่นาทีข้างหน้า

"....."

เสียงพึมพำจากลมหายใจของใครบางคน แสดงความสงสัยในสายตา 'รุ่นพี่' ที่กำลังจัดแจงตัวเองอย่างเต็มที่เพื่อ
ออกไปโชว์หน้าเวที ส่วนในใจเตรียม 'ทริกส่วนตัว' เอาไว้ใช้เวลาตื่นเต้นหรือขาดสมาธิแต่ไหนแต่ไร แต่จากนั้น
เมื่อทำนองเพลงคันทู กับจังหวะคันทูเริ่มบรรเลงไปได้ไม่นาน 'น้องใหม่' คนหนึ่งก็ขึ้นไปสวมบทบาทเป็น 'แดน
เซอร์ลูกทุ่ง' อย่างเต็มตัว...

ลูกทุ่งคืนชีพ

"มันเป็นเทคนิคนะคะ" **ออฟ ชนัญญา ทั้งดี** นิสิตปี 4 คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขานาฏศิลป์ไทย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย เล่าอย่างอารมณ์ดีถึงอาการถอนหายใจก่อนขึ้นเดินว่าเป็นการสร้างสมาธิ อีกทั้งยังทำให้เธอ 'นิ่ง' ขึ้น

สาวสุพรรณบุรีที่มีดีกรี 'นางเอกลิเก' ประจำคณะกัณฑ์สุทธิราช พวงท่ายสมัยมัธยม ก่อนเข้ามาเรียนต่อในรั้วจามจุรี
เมื่อ 3 ปีที่แล้ว ก่อนหันมา 'เอาดี' กับการเต้น 'หางเครื่อง' เป็นงานอดิเรกโดยให้เหตุผลง่ายๆ ว่า ตลาดลูกทุ่ง
ค่อนข้างกว้างกว่าตลาดอื่นๆ คอนเสิร์ตลูกทุ่งเวทีไท ดาวรุ่งลูกทุ่งไทยแลนด์ ที-แซนแนล หรือลูกทุ่งสู่ฝัน เธอผ่าน
มาแล้วแทบทั้งสิ้น รวมทั้งเวทีปลีกย่อยอีกไม่ต่ำกว่า 100 เวที ตลอด 8 ปีที่ผ่านมา

"เริ่มต้นมาตั้งแต่ ม.3 นะคะ อยู่กับคณะกัณฑ์สุทธิราชกับจังหวัดชวบมาก่อน หลังจากมาเรียนมหาวิทยาลัยพี่สาวเป็น
แดนเซอร์ที่ไทแดนซ์ก็จะเรียกไปช่วยเต้นอยู่บ่อยๆ ตอนนั้ก็รับงานเป็นฟรีแลนซ์แดนเซอร์อยู่"

นอกจากความสนุกและใจรักที่เธอมีให้กับการเต้นแล้ว รายได้เฉลี่ยครั้งละ 800-2,000 บาทถือเป็นค่าขนมที่สร้าง
ความภาคภูมิใจให้กับครอบครัว

เหมือน **เต็มพวงส์ นามาบ** นิสิตปี 1 เอกนาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 'แดนเซอร์กึ่งอาชีพ' อีกคนที่ยืนยันความนิยมในการเต้นของแดนเซอร์นักศึกษาทั้งลูกทุ่ง-สตริง ว่า
เฉพาะที่ มศว ก็มีไม่ต่ำกว่า 60 คน

เดิน คอร์สละ 15,000 บาท เป็นรายได้พิเศษของเราเอง เฉพาะในชั้นปีผม 36 คน ที่รับงานเดินเป็นจ๊อบนอกก็พาเข้าไป 30 คนแล้วครับ"

จากการต่อต้านของครอบครัวจนทำให้เขาต้องยื่นคำขาดว่า อยากรักก็ตามจะเอาดีทางเดินให้ได้ ตอนนี้รายได้ที่เกิดขึ้นเปลี่ยนทัศนคติทางบ้านไปในทางที่ดีขึ้น

กระแสดังกล่าวทำให้เราปฏิเสธไม่ได้ว่า ตอนนี้อาชีพของนักศึกษา กับคณะแดนเซอร์ลูกทุ่งกลายเป็นของค่อนข้างขึ้นตาสำหรับผู้ชม หลังจากทีวงดนตรีลูกทุ่งออกอากาศ 'เอาท์' ไปนานพอสมควร แต่ช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมากระแสลูกทุ่งฟีเวอร์ได้กลับมาเข้ามา 'ฮิต' อีกครั้ง

ครูเทียม ชุดิเดช ทองอยู่ ผู้บริหารบริษัทไทแดนซ์ จำกัด ออกแบบท่าเต้น, ดูแลการแสดง และมีวิดิโอของศิลปินในค่ายแกรมมีโกลด์, หนึ่งในกรรมการตัดสินการประกวดวงดนตรีลูกทุ่งในรายการชิงช้าสวรรค์ อธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวว่า ความนิยมของดนตรีลูกทุ่ง ณ วันนี้พุ่งเป้าไปที่กลุ่มสถาบันการศึกษาเป็นส่วนใหญ่

"หลังจากทีวงลูกทุ่งเริ่มชบเซาลงไปในช่วงประมาณปี 2542 เพราะพิษเศรษฐกิจทำให้วงดนตรีลูกทุ่งหลายวงต้องปิดไปเพราะแบกรับค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูงไม่ไหว แต่ 2-3 ปีที่ผ่านมา เราพบว่าลูกทุ่งมันกำลังกลับมาโดยกระแสของนักเรียน นักศึกษา จริงๆ ก่อนหน้านั้นทางราชภัฏสวนสุนันทาเขาก็เริ่มมีแดนเซอร์ที่เป็นนักศึกษาเหมือนกันแต่ยังไม่ค่อยได้รับการยอมรับ เพราะคนทั่วไปยังมองว่าเป็นพวกเดินกินรำกินอยู่ จนการกลับมาอีกครั้งของลูกทุ่งที่ถูกปลุกชีพโดยการประกวดของยามาสา โดยเน้นไปทางเด็กนักเรียนมัธยม เพราะมีนายทุนค่อนข้างแข็งแรง ก่อนจะมาเป็นพลแตกที่รายการชิงช้าสวรรค์ที่เอาการประกวดมาจัดระบบใหม่ด้วยการจับคู่โรงเรียนมาประชันกัน ในขณะที่ยามาสาจะเป็นการแข่งขันแบบเป็นรอบๆ เพียงอย่างเดียว"

ครูเทียมขยายภาพให้เห็นว่าลูกทุ่งเมื่อวันวานกับวันนี้แตกต่างกัน คือ "เมื่อวันคนลูกทุ่งจะเป็นกลุ่มคนทั่วไป ในขณะที่ทุกวันนี้เป็นเยาวชนที่มีพ่อแม่ โรงเรียนคอยให้การสนับสนุน"

ด้าน **อนุสรณ์ สีนะวัต** เจ้าหน้าที่ฝ่ายกิจกรรม บริษัท สยามดนตรียามาสา จำกัด เสริมว่า การที่ลูกทุ่งกลับมาบูมในหมู่วัยรุ่นคนรุ่นใหม่ส่วนหนึ่งเป็นผลพลอยได้มาจากรุ่นต่อรุ่น

"การประกวดดนตรีของยามาสาจำนวนวงที่สมัครเข้ามาแข่งขันในแต่ละครั้งตลอด 3 ปีที่ผ่านมาไม่เคยต่ำกว่า 80 วงเลย ที่เป็นแบบนี้เพราะว่าในปัจจุบันมีศิลปินลูกทุ่งออกสู่ตลาดเยอะมาก อีกทั้งรูปแบบดนตรีลูกทุ่งเดี๋ยวนี้เปลี่ยนไป จะเห็นได้ว่าบางเพลงคล้ายดนตรีร็อค ดนตรีป๊อป เป็นการผสมผสานกับดนตรีร่วมสมัยเยอะขึ้น ทำให้ผู้บริโภคเสพได้ง่ายกว่าแต่ก่อน เช่น บ่าววี หรือหลวงไก่ นี่เราจะเห็นกลิ่นอายดนตรีร็อคที่อยู่ในลูกทุ่งค่อนข้างชัดเจน และที่ทำให้เรามีโรงเรียนเข้าร่วมการประกวดอย่างต่อเนื่องนั้นก็เพราะจะมีสายสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่ที่มาร่วมประกวด รุ่นน้องที่มาช่วยงานทำให้เกิดความรักในการเดิน และผูกพันสืบต่อกันเรื่อยมา"

จากสนุก เป็น 'จ๊อบ'

ความสนุกที่ได้รับขณะจังหวะดนตรีกำลังไหลลื่นไป กลายมาเป็นสายสัมพันธ์ระหว่างรุ่นที่ต้องสืบทอดชื่อเสียงของสถาบัน ต่อยอดกลายเป็นรายได้เสริมหลังเวลาเรียน ในขณะที่บางกลุ่มก่อนหยิบจับมาปลุกปั้นสร้างเป็นอาชีพเลยก็มี

ย้อนหลังไปไม่เกิน 3 ปี ทั้ง **บอย พัชรพล ขุนณรงค์** และ **ดี๊ก ทรงวุฒิ ไวยลिया** ยังอยู่ในชุดนักศึกษา งานนอกห้องเรียนของพวกเขาคือการขึ้นเวทีแสดงคอนเสิร์ตลูกทุ่งตามงานรื่นเริงต่างๆ คนหนึ่งเดิน คนหนึ่งร้อง จากงานอดิเรกสนุกๆ ของการจัดโชว์ลูกทุ่งธรรมดาๆ กลายมาเป็นธุรกิจเลี้ยงตัวในชื่อของ 'ทีมแดนเซอร์เพชรราชภัฏ' โดยมีลูกทีมเป็น 'นักศึกษา' เกือบทั้งหมด

"ถ้ามีแดนเซอร์ 10 คน 8 คนจะเป็นนักศึกษา" ทั้งคู่ยืนยัน

บอยอธิบายว่า การรับงานหนึ่งนั้นจะทำเป็นเครือข่ายตั้งแต่ 4-16 คน โดยส่วนใหญ่จะเป็นเด็กมหาวิทยาลัยก่อน

"เราเริ่มมาจากนักศึกษา ทำมา 3-4 ปี ก็ยังเป็นเด็กมหาวิทยาลัยอยู่ เราก็ต้องให้งานกับเด็กเราก่อน จะค่อนข้างเน้นเรื่องความเข้าใจในทีม รูปแบบการแสดง ทัศนคติ ซึ่งเด็กชุดเดิมๆ ก็คุ้นกันได้อยู่แล้ว แดนซ์ทั่วไปแบบมีอาชีพก็ไม่เหมือนเรา เรามัทำเฉพาะของทีม รุ่นพี่ๆ หน้าตาสวยๆ ถามว่าอยากได้ไหม ก็อยากได้ แต่เด็กเรามีทำไมเราไม่ป็น"

เขายอมรับว่า แดนเซอร์อาชีพกับนักศึกษาจะผัดกันอยู่แล้ว มีอาชีพที่ดี สวย บนเวที แต่ทีมก็ดึงประสบการณ์จากการที่ได้ไปเห็น ไปเรียนรู้ ตรงนั้นมาปรับปรุงประยุกต์ใช้กับทีม จนตอนนี้มีประสบการณ์เยอะขึ้น ผ่านงานมานับไม่ถ้วนแล้ว จนตอนนี้คิดว่าทีมนี้ก็เป็นแบบอย่างให้หลายๆ ทีม ถามว่ามันแตกต่างกันยังไง เดียวนี้แทบจะไม่แตกต่าง คำตัว ท่าเต้น ชุด เทพจะเป็นมาตรฐานเดียวกันแล้ว

"ที่สำคัญมีอาชีพส่วนใหญ่ก็เป็นนักศึกษาทั้งนั้นแหละ เราก็เหมือนเขานั้นแหละ ที่เห็นๆ มาส่วนใหญ่จะไม่เป็นทีมหรือกร นักเรียนก็มีนะ อย่างต่างจังหวัดแถวๆ นครปฐมเนี่ย คำตัว 200-250 บาท เลิกเรียนก็ไปเดินกัน แต่ระดับนักศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นในกรุงเทพฯ มากกว่าหาล่าไฟพิเศษมาจ่ายค่าห้อง ตัวแดนเซอร์ 10 คน จะเป็น

นักศึกษา 8 คน ส่วน 20% ก็เป็นนักศึกษาที่จบแล้ว เดินตามฝั้ตามร้าน พอถึงหน้างานก็จะออกมาทำงานตามโซ่ต่างๆ"

เด็กให้เหตุผลที่มีนักศึกษาให้ความสนใจเยอะว่า อยู่ที่มีความมั่นใจ และความกล้ามากกว่า

"นักศึกษาเดี๋ยวนี้นี้มีความกล้าแสดงออกเยอะ แล้วประมาณว่า...เราไปเดินกันใหม่ ก็รวมกลุ่มกันไป พอมีที่เดินก็ไปกัน เพราะเงินมันไม่ค่อยซีเรียสหรอก แล้วยิ่งตอนนี้กระแสของแดนเซอร์กำลังบูม รายการชิงช้าสวรรค์ รายการที่ประกวดวงดนตรีอะไรกันมันเยอะ คือเด็กพอใจมันรักมันก็อยากทำ เด็กบางคนมันเป็นอะไรเป็นก็ไปกัน เราก็ชวนมา พอเด็กเห็น เออ มันได้เงินด้วย เหนื่อยแต่ได้เงินก็ให้ความสนใจ"

การรวมกลุ่มก่อนตระเวนรับงานทั่วไปจนตอนนี้ ทีมพีชราชภัฏได้ขึ้นมารับงานสเกลใหญ่ตามเวทีลูกทุ่งต่างๆ ในกรุงเทพฯ ก่อนจะเข้ามาทำงานเป็น 'แดนเซอร์ขาประจำ' ของนักร้องลูกทุ่งค่ายต่างๆ รวมทั้งมีสควิดีโอ ถือเป็น การเติบโตที่ไม่ธรรมดาในเส้นทางสายนี้ แต่ทั้งคู่ก็ต้องยอมรับว่าทำงานหนัก

เหตุที่ท่า 'แดนเซอร์'

การผสมผสานแนวใหม่ ที่จับมาใส่ในดนตรีลูกทุ่งให้มีกลิ่นอายของความร่วมสมัยเพื่อเข้าถึงคนฟังได้ทุกกลุ่มท่าให้บรรดา 'หางเครื่อง' แต่งตัวใหม่กลายเป็นแดนเซอร์

"เดี๋ยวนี้นี้เขาไม่เรียกหางเครื่องแล้ว ต้องเรียกว่าแดนเซอร์ถึงจะเท" เดิมพงศ์เล่าติดตลก

เขามองว่าระหว่างหางเครื่องกับแดนเซอร์ในตอนนี้ต่างกันเพียงคำที่ใช้เรียกเท่านั้นเพราะโดยภาพรวมแล้วก็ถือเป็นการเดินเหมือนกัน

ในความเห็นของบอยความหมายที่เปลี่ยนไปเกิดจากการเดินทางของยุคสมัย

"หางเครื่องเป็นคำที่คนเก่าๆ จะใช้เรียกกัน การเดินตามจังหวะตามเพลงนั่นคือ หางเครื่อง ตอนนี้นำการเดินมันแตกต่างกันไป เสื้อผ้า หน้าผม มันต่างกัน ยุคสมัยที่มันเปลี่ยนไป ภาษามันมีหน้าที่เหมือนกันใหม่ มันก็เดินเหมือนกัน แต่รูปแบบการโชว์ มันต่างกัน การฟอร์มทีมแดนเซอร์ขึ้นมามันจึงมีรายจ่ายค่อนข้างเยอะพอสมควร"

ครูเทียมมองว่า ตอนนี้นำมาตรฐานการเดินเปลี่ยนไป เด็กรุ่นใหม่ๆ ต่างได้รับวัฒนธรรมการเดินแบบต่างๆ มาผสมผสานเข้ากับการเดินลูกทุ่งการเดินของทีมต่างๆ จึงมีความหลากหลายมากขึ้น

"ถามว่าที่เดินอยู่ทุกวันนี้มันใช่ลูกทุ่งแท้ๆ ไหม ก็ไม่ใช่ เพียงแต่เราเปิดใจกว้างว่ามันคืออะไร เราสามารถนำการเดินในลักษณะต่างๆ มาประยุกต์ใช้ได้ ซึ่งจริงๆ แล้วลูกทุ่งเองแรกเริ่มเดิมทีก็รับมาจากตะวันตกเหมือนกัน มันจึงเป็นการเอาแนวทางใหม่ๆ มาใช้ทั้งเสื้อผ้าหน้าผม ชุดสวยแต่ไม่จำเป็นต้องเหมือนลีดเดอร์ก็ได้ การอนุรักษ์ในยุคสมัยนี้ถ้ายังเป็นวิธีการเดินแบบเก่าอยู่ผมถามว่าใครจะดู ถ้าเป็นการอนุรักษ์แบบของเดิมไว้ทั้งหมดเราต้องพูดกันในแง่ของวิชาการแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นผู้ใหญ่ก็ควรจะเป็นคนคอยบอกให้กับผู้ไม่รู้ว่าลูกทุ่งเป็นแบบไหน"

ส่วน อนุสรณ์ คิดว่า การผสมผสานกับดนตรีในแบบต่างๆ ทำให้ดนตรีลูกทุ่งเองกระจายลักษณะออกไปหลายรูปแบบ

"หางเครื่องลูกทุ่งมีสไตล์ที่สามารถพลิกแพลงอะไรก็ได้เยอะ เพราะการเดินจะมีสแต็ปอยู่ไม่กี่สแต็ป ซึ่งคนเดินสามารถเอาท่าเดินรูปแบบต่างๆ เข้ามาประยุกต์ใช้ได้ทำให้เกิดการเดินรูปแบบใหม่ๆ ขึ้นมา"

ในขณะที่ ออฟ คิดว่าความแตกต่างของการเดินลูกทุ่งกับการเดินแบบอื่นๆ อยู่ที่ลายเส้นของท่าทาง

"ไลน์ของลูกทุ่งจะหวานกว่าชาวบ้านเขาอะคะ" เธอแสดงความเห็น

"ลูกทุ่งจะมีการออกท่าทางที่ค่อนข้างอ่อนช้อยกว่า เราจะรู้สึกว่ายาวเส้นมันโค้ง มันพลิ้ว อ่อนไหว แต่ท่าเดินจะไม่ต่างกันมาก ทั้งเพลงช้าเพลงเร็ว เพียงแต่ลูกทุ่งต้องอาศัยการใช้มือ สีหน้าท่าทางและอารมณ์เพลง ทำให้เราต้องมีอารมณ์ร่วมกับเพลงไปด้วย ในขณะที่การเดินแบบอื่นๆ จะอาศัยจังหวะเป็นตัวช่วย"

"เดินลูกทุ่งไม่ใช่ใครก็เดินได้นะ" เดิมพงศ์ช่วยเสริม

"บางคนก็เดินไม่ได้ มันต้องกล้าแสดงออกในตัวเองระดับหนึ่งถึงจะเดินลูกทุ่งได้ ต้องมั่นใจ ไม่ใช่แบบพวกบัลเลต์มาเดินลูกทุ่ง อะไรหรือทำไมได้ ดัดจริตนิดหนึ่ง เป็นเพราะความแตกต่าง ที่ถือว่าต่างมาก คนละฟิวส์กัน ลูกทุ่งไม่ต้องมีเทคนิคเยอะ ใช้แค่ฟิวส์ แต่เดินแบบสากลต้องพอร์ต 45 องศา มีศัพท์เทคนิคคอยัง โคะเซ่ แอดดีจูด เซอเน่จะมีชื่อท่าของเขา ในขณะที่ลูกทุ่งนี้แล้วแต่ จังหวะเพลง อารมณ์"

ลงท้ายที่ 'อิมเมจ'

หากพูดถึงความแพร่หลายของทีมแดนเซอร์ในระดับภูมิภาคทั้งทีมนักศึกษาที่รับงานเอง หรือทีมแดนเซอร์อาชีพเรียกได้ว่าเข้าขั้น 'เก๋ลิ้น' ที่เดียว โดยมีแดนเซอร์อาชีพอย่างไทแดนซ์ แกรมมีโกล์ด อาร์สยาม ยูทูบครูด ค่ายนพ

พร เป็นแถวหน้า

"แค่นครปฐมนี่ทีมเด่นทั่วไปก็ 100 กว่าทีมแล้วครับ" 2 ผู้บริหารรุ่นใหม่ของพีชราชภัฏขยายภาพการแข่งขันกันเองของทีมแดนเซอร์ยุคใหม่ในพื้นที่ ทั้งคู่จึงเตรียมสแต็คต่อไปไว้สำหรับตัวเอง และลูกทีมคือ โรงเรียนสอนเต้น

"ก็ค่อยๆ กันอยู่นะครับ ถ้าอะไรหลายๆ อย่างพร้อมก็อยากจะเปิดโรงเรียนสอนการเต้นให้เป็นเรื่องเป็นราว สอนเต้นทุกประเภท น่าจะไปได้นะ" ตีกวางอนาคต

เช่นเดียวกับเดิมพงศ์ที่มีความฝันว่า อีก 4 ปีข้างหน้าหลังจากเก็บประสบการณ์ด้านต่างๆ เกี่ยวกับศิลปะการเต้นตัวเองจะร่วมลงขันกับเพื่อนกลับไปเปิดแดนซ์เซ็นเตอร์ที่ภูเก็ต

"ผมเป็นเด็กภูเก็ตรึบ ก็คุยกับเพื่อนอีกคนที่เรียนร่ำว่าหลังจากนี้ถ้าอะไรทุกอย่างพร้อมจะกลับไปเปิดโรงเรียนสอนเต้นที่บ้าน เชียงใหม่เด่นดังมาก เลยอยากให้เกิดดังมากโดยที่เราเป็นคนบุกเบิก"

เขาคิดว่าสวดปลายทางของคนเด่นเป็นอาชีพอยู่ที่ตรงนี้ คำถามที่เกิดตามมาก็คือมาตรฐานรับรองความน่าเชื่อถือของคนเรียนจะอยู่ตรงไหน เดิมพงศ์บอกว่า "ถ้าคนทั่วไปมันก็มีแบรนด์ของมัน แต่ถ้าคนในวงการ จะเป็นลักษณะของปากต่อปากมากกว่า บางทีมันอยู่ที่เงิน และโอกาสว่ามันจะมหาเรามากแค่ไหน ของผมก็มีรับรองนะวุฒิการศึกษารับรองจะแปะเอาไว้ให้เห็นชัดๆ ที่หน้าโรงเรียนเลยว่าจบจากที่นี่ (หัวเราะ) ตัวชื่อสถาบันมันการันตีตัวเราได้ระดับหนึ่งอยู่แล้วครับ เพราะตอนนี้ที่สอนเต้นดังๆ ก็จะไม่พิน มศว จุฬาฯ สวนสุนันทา สวนดุสิต และมหาสารคาม"

อีดกันออกอย่างนี้ จะมีการเปิดเป็นสำนักสอนลูกทุ่งกันได้หรือไม่

"ถามว่าลูกทุ่งจะเปิดสอนได้ไหม ผมตอบได้เลยว่าไม่มีทาง" ครูเทียมยอมรับ

เขาให้เหตุผลว่า เพราะโลกในยุคปัจจุบันหมุนไปอย่างรวดเร็ว ถ้าเปิดโรงเรียนสอนเต้นลูกทุ่งขึ้นมา ถามว่าตลาดจะรับได้ขนาดไหน

"ตอนนี้ตลาดลูกทุ่งค่อนข้างเปิดกว้างมาก ถ้าเปิดในแง่ของธุรกิจคุณต้องอย่าลืมว่า ลูกทุ่งมันเป็นกระแส มันมาแล้วก็ไป ถ้าเปิดสอนกันเป็นคอร์สๆ แบบนั้นทำได้ แต่ถ้าเปิดสอนกันเป็นเรื่องเป็นราวมันจะออกไปทางเป็นเชิงวิชาการมากกว่า อีกทั้งการเปิดโรงเรียนหรือสถาบันสอนเต้นทุกวันนี้คุณต้องได้รับการยอมรับจากกระทรวงก่อน ครูสอนมีใบประกาศสอนเต้นจากสถาบันที่เรียนใหม่ ซึ่งถ้าถามว่าสำหรับลูกทุ่งมันคืออะไร ใบประกาศของครูสอนเต้นลูกทุ่งก็คือประสบการณ์ ก็ไม่ใช่หลักฐานแน่ชัด แต่จะทำได้ก็ในกรณีการสร้างอิมเมจให้กับโรงเรียนนั้นๆ ในฐานะที่ปรึกษา เอาชื่อเราไปแขวนไว้ถ้าอย่างนั้นทำได้"

อีกเรื่องที่ครูเทียมตั้งข้อสังเกตสำหรับแดนเซอร์ในปัจจุบันก็คือเรื่องของชุดแดนเซอร์ที่ต้องดูเรื่องความเหมาะสมของงานด้วยเช่นกัน

"เห็นนักศึกษาหันมาให้ความสนใจกันเยอะเราก็ตีใจนะ จะได้ช่วยกันอนุรักษ์สิ่งดีๆ เหล่านี้ไม่ให้หายไป แต่เราก็ต้องอย่าลืมความเหมาะสมในเรื่องเครื่องแต่งกายไม่ให้มันดูไปเกินไป ลูกทุ่งเป็นการขายรูปแบบอย่างหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นคนเต้นก็ควรพิจารณาดูว่าอะไรเหมาะสม อะไรไม่เหมาะสม เพราะถึงอย่างไรก็ตาม การเต้นก็คือการออกกำลังกาย เรื่องของบุคลิกภาพ และความมั่นใจเป็นของแถม ดังนั้นถ้าคุณจะมาเต้นเพราะสุขภาพดี ใจรัก เพื่อเรียนรู้ หรือเป็นประสบการณ์ ครูเห็นด้วย แต่ถ้าเพื่อความสนุกชั่วคราวลองคิดดูอีกทีดีกว่า" ครูเทียมทิ้งท้าย

ชัยณรงค์ กิตินารณอินทราน์